

Arrest

nr. 106 430 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en S. M. S., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 4 juni 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout.

1.2. Op 7 juni 2012 diende verzoeker, in functie van S. M. S., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 07.06.2012 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Russische

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner; die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten”.

Uit de verklaring van de partner van betrokkene die aan onze dienst werd overgemaakt op 29.11.2012 blijkt dat de partner de verklaring wettelijke samenwoning wil stopzetten aangezien betrokkene een andere vriendin heeft in Brussel waar hij bovendien al die tijd mee samenwoonde.

Er is bijgevolg geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel.

Betrokkene voldoet daarom niet aan de bovengestelde voorwaarde van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Op 5 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekend schrijven van 6 december 2012 ter kennis gebracht.

1.5. S. M. S. legde op 4 februari 2013 een verklaring tot beëindiging van de wettelijke samenwoning met verzoeker af.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Omdat gesteld wordt dat de partner de verklaring van wettelijke samenwoning wil stopzetten.

Terwijl de partner zich van gedacht had veranderd gezien de familiale problemen en de gemeente liet weten dat zij haar eerdere verklaring intrekt.

Zodat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 40 bis, §2 van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De motivering van de beslissing dd. 30-11-2012 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;"

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat S. M. S. op 29 november 2012 een schriftelijke verklaring opstelde waarbij zij aangaf de wettelijke samenwoning met verzoeker te willen verbreken omdat hij via de verklaring tot wettelijke samenwoning met haar slechts een verblijfsvergunning wenste te verwerven en hij een andere vriendin had in Brussel.

Verzoeker stelt dat S. M. S. haar verklaring een dag later opnieuw introk. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat S. M. S. op 30 november 2012 aan een ambtenaar van de administratieve diensten te Turnhout verklaarde *"nog even te willen wachten"* en eventueel later te willen terugkomen om de wettelijke samenwoning te beëindigen. Uit deze verklaring blijkt niet dat zij nog een gezinscel vormde met verzoeker. Verweerder kon derhalve oordelen dat niet was voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker zich niet bij S. M. S. voegde. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat zijn persoonlijke situatie niet in aanmerking werd genomen en dat de motivering van de bestreden beslissing volledig faalt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad kan trouwens niet inzien welk belang verzoeker nog heeft bij zijn grief, nu S. M. S. op 27 december 2012 bij de politiediensten haar initiële verklaringen herhaalde en uiteenzette dat verzoeker had gesteld dat indien zij niet zou meewerken om zijn verblijfssituatie te regelen hij een aantal personen op haar zou afsturen om haar een lesje te leren en zij tevens op 4 februari 2013 een verklaring tot beëindiging van de wettelijke samenwoning met verzoeker aflegde bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout.

Waar de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting nog verwijst naar de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die verzoeker, door middel van een bijlage 20, werd ter kennis gebracht moet daarenboven worden benadrukt dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 6 december 2012 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en verzoeker geen beroep tegen deze beslissing heeft ingesteld, zodat ook niet blijkt dat hij nog een actueel belang heeft bij het bekritisieren van het in voorliggende zaak aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK